

РЕШЕНИЕ

№ 557

гр. София, 02.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 11.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5511** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба на Т. Х. С. срещу Отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие № УРИ 227000-7519/20.05.2021 г., издаден от началника на 03 РУ-СДВР.

В жалбата е посочено, че оспореният отказ е незаконосъобразен. Моли се той да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът - началникът на 03 РУ-СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител юрк. В. са постъпили писмени бележки, в които моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Т. Х. С. е подал Заявление вх. № 136700-648/22.03.2021 г. по описа на 03 РУ-СДВР за подновяване разрешение за съхранение, носене и употреба на пистолет „ТТ“ кал.7.62 № ЛК3852.

След преценка на основателната причина, която по несъмнен начин обосновава

издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, а именно – „За охрана и самоохрана“, на жалбоподателя е изпратено писмо изх. № УРИ 227000 -4610 / 31.03.2021 г. за започване на процедура по издаване на отказ от разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие пистолет „ГТ“ кал.7.62 № ЛК3852, съгласно чл.58, ал.1, т. 10 от ЗОБВВПИ. Жалбоподателя е получил лично писмото на 12.05.2021 г., същият е депозирал възражение УРИ 227000-7104/13.05.2021 г., подадено в законовия срок съгласно чл. 34, ал. 3 от АПК.

Във възражението жалбоподателят е заявил, че оръжието му е необходимо, тъй като работи като охранител във фирма [фирма]. Допълва, че му трябва за охрана и самоотбрана в законоустановените рамки. Посочва, че притежава оръжието от 17 години, като винаги е подновявал разрешението си в срок и е спазвал закона.

От решаващия орган е прието, че в приложените материали към заявление вх. № 136700 - 648/22.03.2021 г. и възражение вх. № УРИ 227000-7104/13.05.2021г., входирано от С. не са представени никакви доказателства относно съществуваща или потенциална заплаха за живота, здравето или имуществото на заявителя. Изложени са мотиви, че работодателят е този който, ако смята, че е необходимо би могъл да подsigури на лицето оръжие за служебни цели. Издаването на разрешения за служебни цели е подчинено на различен режим. Посочено е също, че факта, че лицето притежава огнестрелно оръжие от 17 г. не задължава структурите звена на МВР да издадат автоматично разрешение за носене, съхранение и употреба за притежаваното от него огнестрелно оръжие.

Постановен е Отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие № УРИ 227000-7519/20.05.2021 г. от началника на 03 РУ-СДВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ, а именно началника на 03 РУ при СДВР.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Предвид приобщените по делото доказателства, съдът счита, че жалбоподателят не е преодолял отрицателната предпоставка, визирана в разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от Закона, т.е. не е доказал наличието на основателна причина, която по несъмнен начин да обоснове издаването на разрешение за лично оръжие. Съгласно посочената разпоредба разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. Изложените от лицето съображения за необходимост от самоотбрана, тъй като работи като охранител във фирма [фирма] са недостатъчни, за да се установи по

категоричен начин, че е налице реална заплаха за живота, здравето и имуществото на жалбоподателя или на неговото семейство.

С оглед изложеното и приобщените към делото доказателства, правилно административният орган е приел, че жалбоподателят не е доказал необходимостта от носене и употреба на огнестрелно оръжие, поради което правилен се явява постановения отказ, обжалван в настоящото производство.

Отказът за издаване на разрешение за дейности с ОБВВПИ на основание чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ на Началника на 03 Районно управление при СДВР е законосъобразен - същият е издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила и на материалния закон и е в съответствие с целта на закона. Оспореният акт отговаря на целта на закона и на особения характер на уредените от него обществени отношения, а именно осъществяване на контрол върху дейностите, свързани с огнестрелни оръжия.

Фактът, че на жалбоподателя е издавано предходно разрешително за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, е без правно значение за законосъобразността на оспорения акт. При всяко сезиране на органа с искане за продължаване на срока на разрешителното, органът е длъжен да извърши проверка за липса на отрицателните и за наличие на положителните предпоставки, определени в закона. Противното би значело разрешението да не е ограничено със срок. Притежаването и възможността за употреба на огнестрелно оръжие е дейност, която представлява източник на определена опасност за обществото. Поради това законодателят е поставил възможността за упражняването ѝ в зависимост от определени предпоставки, наличието на които следва да бъде установявано периодично – на пет години, съгласно чл. 84, ал. 2 ЗОБВВПИ. Не съществува законово задължение за органа при веднъж издадено разрешение задължително да продължава срока му на действие.

Следва да бъде съобразено, че съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗОБВВПИ с оглед на предназначението му, субектите, които го използват и техническата му характеристика, огнестрелното оръжие е за служебни или за граждански цели. За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон (ТЗ) за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. За граждански цели се използва огнестрелно оръжие с определени в ЗОБВВПИ характеристики, предоставено на физически и юридически лица и на търговци по смисъла на ТЗ за самоотбрана (самоохрана), ловни, спортни и културни нужди. Следователно законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. Във втората хипотеза, разрешението не се издава поради наличие на опасност с източник битието на заявителя, а за нуждите на изпълняването от него занятие. Както се посочи по-горе твърденията на жалбоподателя, че необходимостта от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е свързана с дейностите, които осъществява, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие. Както правилно е посочил административният орган в оспорваният акт, това може да е основание юридическото лице, в което работи да инициира процедура за издаване на разрешение за служебни цели, а не е основание за издаване на разрешение за граждански цели, каквато цел е отразена в заявлението от самия жалбоподател- за „самоотбрана“.

С оглед изложеното съдът приема, че оспореният отказ е законосъобразен, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция на ответника за присъждане на направените по делото разноски, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски в размер на 100 /сто/ лева определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за плащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Т. Х. С. срещу Отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие № УРИ 227000-7519/20.05.2021 г., издаден от началника на 03 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА Т. Х. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], да заплати на СДВР сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: